

BİRBİRİMİZİN YAMASIYIZ

Nureddin Yıldız'ın 06.12.2015 tarihli (255.) Hayat Rehberi Dersi'dir.

Hamdele-salvele.

Firavunu bilmeyenimiz yoktur. Allah, firavunu kitabımız Kur'an-ı Kerim'in Allah'a karşı isyanda şeytanın yanında duran; küfrü, batılı, zulmü ve isyanı temsil eden en büyük simge isimlerinden biri olarak önümüze koymuştur. "Küfür" deyince, "şirk" deyince, "isyan" deyince, "zulüm" deyince, "azmışlık, kudurmuşluk" deyince akla firavun gelir.

Firavun, bu bütün azmışlık şöhretine rağmen kitabımız Kur'an-ı Kerim'de pek çok ayetin konusu olmuştur. Hidayet kitabı Kur'an-ı Kerim, ibadet kitabı Kur'an-ı Kerim, cennet kitabı Kur'an-ı Kerim; firavundan neden söz eder? Allah, firavunu binlerce sene önce yaşamış bir zalim olarak Medine mescitlerinde kılınan namazlarda okunan ayetlerin konusu niye yapar? Elbette cevabı belli bunun: Ders olsun, ibret olsun, müminler ne yapmaları ve yapmamaları gerektiğini bilsinler diye.

Aziz kardeşlerim,

Taha suresinin 44 ve 45. ayetleri kitabımızın kulaklarımızda çınlaması gereken ayetleri olarak önümüzde durmaktadır. Bu sözünü ettiğimiz büyük kâfir, zalim, kudurmuş, çıldırmış, Allah'a başkaldıran, ilahlık iddiasında bulunan bu eşi benzeri az bulunur kâfir ve lanetli insan firavuna Allah, iki peygamberini görevli olarak gönderiyor. Biri; Allah'ın en büyük beş kulundan biri olan Musa aleyhisselam, öbürü de onun kardeşi, peygamber Harun aleyhisselamdır.

Allah bu iki peygamberi, bu azmış ve kudurmuş adama gönderiyor. O adam: "Buraların ilahı benim!" diyordu o zamanlar. "Şu Nil Nehri'nin aktığı Mısır'ın tanrısı benim!" diyen adam bu. İstedığı zaman askerlerine vatandaşlarını öldürttüğü gibi "İlerde erkek çocuk doğurabilir, bu kadını öldürün" de diyen bir adam bu. İnsanların beyinlerine, kadınların rahmine müdahale etme kudretinde olduğunu düşünen çılgın herif.

Allah, kâinata peygamber olarak gönderilen en büyük peygamberlerden, ilk beşinden biri olan Musa aleyhisselam gibi birisini; bu büyük zalimin, despotun ayağına gönderiyor.

Kardeşlerim,

Ramazanlarda mukabele olarak okuduğumuz Kur'an'da, ölülerimize rahmet umuduyla okuduğumuz Kur'an'da, hastalarımıza şifa olsun diye okuduğumuz Kur'an'da ve cennette de güzel bir sesle inşallah dinleyeceğimiz Taha suresinde Allah Teâlâ bakınız ne buyuruyor:

اذْهَبَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ Musa ve Harun aleyhisselama hitap ediyor: "Şu firavuna gidin; çünkü o azdı."

"İlah benim!" diyor. "İstedığimi öldürürüm, istediğimi yaşatırım!" diyor. "Benim öldürdüğüme hayat hakkı yoktur!" diyor. إِنَّهُ طَغَىٰ "Azdı." Gidin, son uyarıyı yapın, söz dinlemezse kafasını uçurun gelin ya da bir mucize gösterin, bir şimşek düşüp yansın orada... Herhâlde öyle olurdu bu kadardan sonra! Kur'an'ı biz yazsaydık böyle yazardık ya da mesaj çekerek, "İki saat içinde tövbe ettin ettin, etmedin yandın" derdik biz olsaydık. إِنَّهُ طَغَىٰ "Azdı, kudurdu bu adam."

Allah, iki büyük peygamberi onun ayağına gönderiyor ve sonra da buyuruyor ki:

لَعَلَّهُ يَتَذَكَّرُ أَوْ يَخْشَىٰ "Onunla nazik konuşun." فَقَوْلًا لَّهُ قَوْلًا لَّيِّنًا korkar."

Kardeşlerim,

Firavunun akıbetini Allah bilmiyor muydu? Elbette biliyordu. Firavunun sözlerinden sadece bir tanesi yedi kat göğü yere çökertecek kadar ağır sözler değil miydi? Firavun bunu bir defa mı yaptı?

Dedeleri, onuncu dedesi bile firavundu adamın. Firavun oğlu firavun. Normal firavun da değil. Melekler milyarlarca kere bunun zulmünü tescil etmediler mi? Bir kere merhamet göstermiş bir adam mıydı? Öldürdüğü insan, öldürdüğü kadın ve ana rahminde boğduğu çocukların sayısını Allah'tan başka bilen yok. Ana rahmindeyken çocukları boğmuş. İlk kürtaj uzmanı. Kürtajın mucidi. Zerre kadar kalbinde merhamet yok. Kendi karısı olan anamız Âsiye'yi dört çivi ile toprağa çakmış hain bu. Kendi karısını, onlarca yıl aynı yatağa birlikte yattığı karısını iki elinden ve iki ayağından çivilemiş adam bu. Allah bunları bilmiyor muydu? Geçmişini mi bilmiyordu, akıbetini mi bilmiyordu? Hepsini biliyordu!

Net ve Kapsamlı Bir Emir: Yumuşak Konuş

Musa aleyhisselamın boş vakti mi vardı? Musa aleyhisselam pedagojik bir tez mi hazırlıyordu da “kaba adamlar ne cevap veriyor, git, gör” diye Allah, elinde not defteriyle Musa aleyhisselamı gönderdi? Sahneyi iyi anlayalım. Kur'an, mümin nesil yetiştiren bir kitaptır. Bu ayetleri hızlı bir şekilde okuyup gidersek sıradan hızlı bir şekilde geçemeyiz. Bu ayetlerin üzerinde seneler çürütmek zorundayız.

Firavun kim, Musa aleyhisselam kim, Allah kim? Şu isimlere bak. “Allah” -celle celaluhu- ismini tefekkür et, Musa ve Harun -aleyhisselam- isimlerini tefekkür et ve firavunu tefekkür et. Şu ayete bak: اذْهَبَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ “Musa ve Harun, şu firavuna gidin.” Kur'an'da “firavun” ismi var bir defa. اِنَّهُ طَغَىٰ “Tuğyan etti, azdı, kudurdu bu adam.” Yanlış şeyler düşünüyor falan değil, kudurdu. فَقُولَا لَهُ قَوْلًا لَّعَلَّهُ يَتَذَكَّرُ أَوْ يَخْشَىٰ “Ey Allah! Ey Alîm ve Habîr olan, Basîr olan Allah! Onu bir gün Kızıl Deniz'in sularında boğacağını biliyordun. Saniyesini bile biliyordun. Trilyonda bir bile yanılma payın yoktu. Yine de bu adama Musa'yı niye gönderdin? لَعَلَّهُ يَتَذَكَّرُ أَوْ يَخْشَىٰ “Belki aklını başına alır. Belki Allah'tan korkar, geri gelir.”

Firavunun eşi benzeri bulunmaz. Onun gibi gâvur bulmak mümkün değil. Musa aleyhisselam gibi peygamber de bulmak mümkün değil. Musa aleyhisselam, mesaisi meleklerle bölüşülse o mesaiye az olur denecek kadar büyük bir adam. Yılanların, çıyanların muhabbetine denk olacak desen yılanlara yazık; firavunla otursalar, yılanlara yazık, öyle bir adam. Kimle kimi Allah buluşturuyor? لَعَلَّهُ يَتَذَكَّرُ أَوْ يَخْشَىٰ “Belki aklını başına alır. Allah'tan korkar belki.” Allah için “belki” olur mu? “Belki” olur mu Allah için? Allah, “belki” ile iş görür mü; Alîm, Habîr, Basîr olan Allah?

Ama Kur'an, mümin nesil yetiştirme kitabıdır. Bir nikâhla bir kadının kocası olan ve bu nikâha Allah'ı şahit tutanların kitabıdır Kur'an. “Ben Âsiye olmak istiyorum, nikâhımı Allah'ın adıyla kıydırdım” diyen kadınların kitabıdır. Kim “çocuğumu Allah'a adadım, mümin çocuk yetiştirmek istiyorum” diyorsa onun eğitim kitabı, Kur'an'dır. Bu, Ebu Bekir radiyallahu anhu yetiştirmiş kitaptır. Mümin neslin amentüsü de, her şeyi de bu kitaptır.

Tekrar zor da olsa zihinlerimizi sıkıştırıp şu üç kelimeyi düşünelim: Allah azze ve celle, Musa aleyhisselam ve firavun el-laîn, el- habîs. Kâfir ve melun olarak ölüp gittiğine binlerce kere şahidiz. Çünkü Kur'an öyle diyor. Azmış, kudurmuş adam. Kim kime gidiyor? En vahşi kobra yılanlarından birini, şimdi durduğu müzede sandukasının içine koysan firavunla baş başa kalacak diye yılanla acırsın, yazık. Akrepleri sandukasına atsam, akreplere yanarım. Öyle bir adama “gidin” diyor Allah. “Ayağına gidin. Abi-kardeş ayağına gidin. Bir de “nazik konuşun” diyor. Bu pis adam, azgın adam, kıyamet günü gelip “Musa bana sert konuşmuştu da sinirlenmiştim” demesin.

Alîm olan Allah, firavunun Âdem aleyhisselama kadar geçen dedelerinin tamamının karakterlerini biliyordu. Soyundan gelenlerin Roma İmparatorluğu'nu nasıl kuracaklarını, insanları nasıl kana ve zulme boğacaklarını çok iyi biliyordu Allah. Ama bu kâinat, kanunlar muvacehesinde yürüyen bir düzenle gidiyor. Öyle melun bir adamın kıyamet günü, “Bu sert konuşmuştu, yoksa benim iman etme ihtimalim vardı” demesini istemiyor Allah. “Yumuşak konuşun, narin konuşun” diyor.

Allah, onun kudurduğuna hükmetti ama belki aklına gelir, Allah korkusunu düşünür, akıllanır. Siz yine nazik konuşun buyuruyor.

Bu ayetin ümmet-i Muhammed'le ne ilgisi var? Bunu izah edemem. Sözlerime yazık olur, dinleyenlerime hakaret olur. Kur'an'da bizle ilgisi olmayan bir ayet mi olur? Allah, "Namaz kıl" dediği gibi Musa gibi bir peygamberi firavuna nasıl gönderdiğini de anlatıyor. Bunlar "Namaz kıl" diyen Allah'ın ayetleridir. "Namaz kıl" diyen, "Oruç tut" diyen, "Zekât ver" diyen, "Ananız-babanıza yaşlılıklarında 'of' bile demeyin" diyen Allah'ın sözleri.

Ey Kur'an'a iman eden mümin! Ey "Kur'an kitabımdır!" diyen, ramazanlarda hatimden hatime koşanlar! Firavun, "Buraların ilahı benim. Nereden çıktı bu Allah!" diyen bir adamdı. Onun önünde bile Allah, "Bu peygamber sert konuşmuştu" deme fırsatı bırakmıyorsa bugün tüm müminlere de mesaj veriyor. Ayrıca Musa aleyhisselamın vasfı nedir? Kelîmullah'tır. Kelîmullah ne demek? "Allah'la konuşmuş insan" demektir. Dünya hayatında iken Allah ile Tur-i Sina'da muhatap olmuş, konuşmuş, Allah'tan söz dinlemiş. Diliyle; Rabbim, sana bir şeyler söyleyeceğim demiş, konuşmuş. Böyle bir peygamberin konuşma terbiyesi olarak Allah, firavunun önünde "nazik ve narin konuşun" diyor.

Ey bu kitaba iman eden hoca, hoca efendi, hatip efendi! Ey "Kur'an kitabımdır!" diyen anne, baba, vakıf görevlisi, muallim, mümin, cuma hutbesi okuyan hoca, her kimse "Kur'an kitabımdır!" diyenler! On beş yaşına gelmemiş, tüyü bitmemiş, süt gibi çocuklar firavundan daha büyük bir cinayet işlemedikleri hâlde -ki işleyemezler, firavunun rakibi olmak bu dünyada mümkün değil- "ikinci defadır tembih ediyorum!" diye aslan gibi kükreyerek konuştuğunu Allah sana sormayacak mı zannediyorsun? "Kaç defadır bu sigarayı konuşuyoruz bu evde!" derken kükreyişinin sonraki uyuşturucu müptelası olarak ölüp giden çocuğun müsebbibi olma ihtimalini doğurduğunu nasıl düşünmezsin?

Kur'an; sadece namaz kılmayı öğrendiğimiz kitap mı, yoksa kadınlarla nasıl konuşmamız gerektiğini de öğreten bir kitap mı? "Cadaloz, çingirak, vahşi, ana terbiyesi görmemiş..." hangi vasıfla anarsan an; "Allah!" diyen bir kadın, olsa olsa firavunun çırağı olur. Senin karşında onunla bile nazik konuşmayı emreden Allah var.

"Kur'an, geçmiş ümmetlerin masallarını anlatan kitaptır" diyen Mekke müşrikleriydi. "Geçmiş ümmetleri ayna gibi karşımıza koyan kitabımızdır" diyen de ashab-ı kiramdı. Bu ayetler ders içindir. Kim ve nasıl olmamız gerektiğini göstermek içindir.

Kardeşlerim,

Biz ümmet-i Muhammed olarak, "lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah" diyenler olarak birbirimizin yamalarıyız. Birbirimizin savcılarını, hâkimlerini değiliz. Birbirimizin payandalarıyız. Birbirimizin takviyesiyiz. Birbirimizin yardımcılarıyız. **وَتَوَاصُوا بِحَقِّ وَتَوَاصُوا بِصَبْرٍ** Birbirimize hakkı tavsiye eder, birbirimizi sabır tavsiyesine davet ederiz. Böylece kurtulan müminlerden oluruz.

Ben burada "Selamunaleyküm, Allah'a emanet olun" deyip sözlerimi bitirip gitsem, kırk sene bir daha söz dinlemese, eğer mümin anne ve babaysa veya mümin bir hoca efendi olarak ümmet-i Muhammed'e konuşuyorsa şu kâinatın en ağır zalimlerinden biri olan, İblis'e taş çıkartmış firavunun karşısına "Kelîmullah" bir peygamberi gönderen Allah'ın çalışma kılavuzunu nasıl planlayıp "Bu azmış ve kudurmuş adama narin konuşmak ha!" deyiverdiğini oturup düşünse herhâlde kırk sene bu bize yeter. Kırktan fazla da yeter.

Pedagojyymiş, eğitimmiş; geç bunları. Onlar ücret karşılığı yapılan işlerdir. Öğretmene pedagoji öğretecekmiş. Elbette. Maaş alıyor. Maaşının karşılığında da nasıl duracağını, kravatını nasıl takacağını öğretsin, işi ne!

Bunlar, imanın içini dolduran ayetlerdir. Baba olmayı konuşmuyoruz, “mümin baba” olmaktan söz ediyoruz. Aldığı maaşın karşılığı olarak cuma hutbesi okuyanı demiyoruz, “Rabbimin emaneti” diye mümin kardeşlerine Allah’ın sözlerini aktaran hoca efendi konuşuyoruz.

Musa aleyhisselamı iman esaslarından biri olarak gören, “Yahudiler’den önce Musa’ya biz iman ettik” diyecek yürek sahiplerini konuşuyoruz.

فَقُولَا لَهُ قَوْلًا لَّيِّنًا “Yumuşak konuşun!”

Bu, ümmet-i Muhammed’in kitabının ümmet-i Muhammed’i yetiştiren eğitim sloganlarından.

Yumuşak konuşmak bizim hayat provamızdır.

Kardeşlerim,

Tekrar vurguluyorum, ola ki yanlış anlaşılır: Musa aleyhisselam, beş yüz sene nazlı nazlı konuşsaydı, “Yapma firavun, canım benim yapma ya. Dev adamsın sen, yapma...” deseydi firavunun sadece kudurmuşluğu artacaktı. Nitekim öyle oldu. Musa aleyhisselam gitti, firavun ona: “Ne istiyorsun?” dedi. “Bırak bu İsrailoğulları’nı, benimle gelsinler” dedi. Korumalarına döndü firavun, dedi ki: “Bu adam ne diyor yahu? Bu ‘İsrailoğulları’ dediği bana ibadet eden, benim kullarım. Şuna bak, kullarımı benden istiyor!”

Önce “Buraların ilahı benim” diyordu. Musa aleyhisselam ayağına gidince “Benim kullarımınız” dedi, insanları da kendine kul yaptı, hepten kudurdu. Yanıyordu, daha fazla alev aldı, volkan gibi patladı. Allah celle celaluhu bunu bilmiyor muydu? Öyle bir biliyordu ki. Musa’nın vazifesi; firavunu kurtarmak değildi, İsrailoğulları’nı kurtarmak değildi, Allah’a kul olduğunu tespit etmekte. Musa’nın vazifesi, kulluğun hakkını vermektir.

Babalar olarak bizim vazifemiz çocuk yetiştirmek midir? Kimiz de, kim olduk da çocuk yetiştireceğiz? Ölüm korkusundan uykumuz kaçıyor da başkasını nasıl yaşatacağız biz? Vazifemiz çocuk doğurmak mı, çocuk büyütme mi? Ne alakamız var bizim böyle işlerle?

Bizim Vazifemiz Çocuk Yetiştirmek Değil, Ana-Baba Olmaktır

Bizim vazifemiz; Allah’tan bize verilen görevi ve emaneti hakkıyla yerine getirmektir. Babalık görevini yerine getirmek, tıpkı namaz kılmak gibidir. Anelik görevini yerine getirmek, tıpkı oruç tutmak gibidir. Allah, ha “Oruç tut” dedi, ha “Bu çocuğu sana emanet ettim. Bunu büyüt, bana getir” dedi. Ne farkı var ki? Yaratan Allah değil mi? Yaşatan Allah değil mi? Biz ölüme mahkûmlar olarak başkasını nasıl yaşatabiliriz ki? Kel ilaç bulsa başına sürermiş de bizim yaşama garantimiz var mı ki çocuklarımızı yaşatacağız? Emanetçileriyiz Allah’ın, celle celaluhu.

Bizim vazifemiz, insanları irşat edip cennete toplamak mı? Kim oluyoruz biz. Nuh aleyhisselam bin senede yüz kişi bulamadı da, biz nereden bulacağız? Vazifemiz bizim, insanları cennete sokmak değil; Rabbimizin verdiği görevi yerine getirmektir. Cennet Allah’ındır, kalpler de Allah’ın elinde. Dilediğini dilediği tarafa çeviriyor. Peygamberlerin muktedir olamadığı bir şeye hoca mı muktedir olmuştur!

Allah koca kâinat kurdu. Binlerce seneden beri ağaçlarıyla, dereleriyle müthiş bir düzen kurdu Allah da, kulları hizaya gelmiyor. Bir vakıf kurup da mı insanları hizaya getireceğiz biz? “Dünyayı

Düzene Koyma Vakfı” diye vakıf kurmuş diyelim. Nesin sen? Vakıf olsan ne olur, mevkuf olsan ne olur? Biz neyiz de vakıf veya dernek kurup bir iş yapacağız. Allah kâinatı kurdu Güneş’iyle, Ay’ıyla da kulları bundan ibret almıyor; vakıf kurmuş da iyi bildiriler dağıtmış da insanlık hizaya gelmiş! Araba park yeri mi zannettin dünyayı da arabaları sağa sola park ediyorsun, park yeri düzgün duruyor. Hayır. Biz, “vakıf bile kurduk, çalıştık ya Rabbi” diyebilmek için çalışıyoruz. Bir şey yapacağımızdan değil.

Aziz kardeşlerim,

Ümmet-i Muhammed demek, ümmet-i Muhammed’den biri olmak demek, “lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah” demek; Allah celle celaluhuyu çok severek tespihini, bir yıllık hurmanı, bir de bir iki kova suyunu alıp bir dağa çekilip mağarada yetmiş sene namaz kılmak demek değildir. Değildir. O İsrailoğulları’nda ibadetti. Başını kurtaran cennete giriyordu.

Ümmet-i Muhammed demek, kâinatı Allah’a doğru yürütmek demektir. İnsanlar yetmez, Everest’ten Ağrı’ya kadar dağlar bile Allah’a secde etsin diye uğraşmaktır. Kayalar bile erisin, gözyaşı olsun Allah’ın huzurunda, aksın diye “lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah” dedik biz. Nerede kaldı ki kayalaşmış kalp sahibi diye üç-beş insanı atacağız biz. Kayalar bile bizim plan-programımızda vardır. Ağaçlar bile Allah’a secde etsin isteriz.

Hiçbir mümin, çocuğu-eşi için kıyamet günü “Bu mendeburla baş edemedik!” diyemeyecektir. “Mendebur” dediğinle mendebur düzeyinde uğraştın mı? Onun için imam efendiler, camiye gelenlerin önüne geçip namaz kıldırmakla görevini yaptığını ve mahalle “imamı” olduklarını düşünüyorlar. Ben olsam susardım, bu söz için istiğfar ederdim. Camiye gelmeyenlerin imamı kim? Cenazeleri olduğunda sen kıldırıyorsun, demek ki camiye gelmeyenlerin imamı da sensin. Gelenler zaten namaz kılmayı biliyor. Sen izin gününe çıktığında biri geçip namazı kıldırıyor. Sen olmasan da onlar namaz kıldırırdı. Hatta ihtiyarlar “Hep sen kıldırıyorsun, bir de ben kıldırayım” diye kavga bile ederler.

Camiye gelmeyenlerin imamı, Resûlullah aleyhissalatu vesselamın vekilidir. Niye biliyor musun? Bu bir abartı değil. Resûlullah aleyhissalam camiye gelenlere namaz kıldırıdıktan sonra döndü ne buyurdu: “Şu sabah namazına gelmeyenler var ya, gidip evlerini yakasım geliyor ama evde çocukları var, onlara acıyorum.” Çünkü o, camiye gelmeyenlerin de imamıydı hatta gelmeyenler onu daha fazla ilgilendiriyordu. “Ben geçen gün geçerken tembih ettim, ağabey, hadi namaza dedim, gelmedi.” Bununla sen avundun. Melekler “Tamam, görevini yapmıştır” diye tutanak tutmadılar.

فَقُولَا لَهُ قَوْلًا لَّيِّنًا لَّعَلَّهُ يَتَذَكَّرُ أَوْ يَخْشَى

Allah, “Bir kere bi’ gidin, tebligatı ulaştırın gelin” demedi. Firavun denizde boğuluncaya kadar Musa aleyhissalam görev başındaydı.

Müslüman, Müslüman’ın Yaması ve Payandasıdır

Hepimiz; koca ve hanım, öğretmen ve talebe, hoca ve cemaat, vakıf görevlisi ve vakıf çalışanı... yarın Rabbimizin bu ayetleri karşımıza çıkaracağını oturup tefekkür edelim.

Bu ayeti iyi anlamamıza yardım edecek ve bize ne yüklediğini anlamamızı sağlayacak müminler olarak birbirimizin kardeşiysek birbirimizin yamasıyız, aynı zamanda payandasıyız, Müslümanlık budur, İslam böyle bir dindir, mümin kardeşi olmak bu demektir.

Alkol kullanan için, namaz kılmayan için, eşiyle arası iyi olmayan için, çocuklarını idare edemeyen için, işi gücü yerinde olmayan için, herkes için; kim insan olarak bir sorun yaşıyorsa, Müslüman olarak bir eksiklik içindeyse diğer Müslüman onun yamasıdır, payandasıdır, destekçisidir, yanında olmak zorundadır.

Bunun şuurunda olmamız ve “Tebih ettim, kaçınıcı defadır beni takmıyorlar, dinlemiyorlar” sözünün bu ümmette mazeret olmadığını göstermek için şu, Allah’ın beş büyük peygamberinden biri olan “Kelîmullah” Musa aleyhisselamdan verdiğimiz örnekten sonra sevgili Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem, Ebu Davud’un rivayet ettiği bir hadis-i şerifte onun ümmetinden, Yahudiler’den örnek veriyor.

Yahudi hakkında bir şey söylememe gerek yok. Sağa dön, sola dön, başını geri çevir; zaten Yahudi ne demek göreceksin. Akşamdan sabaha kadar dünyada olup biten haberlere bak; işkencelere, zulümlere, tuğyanlara ve patlayan bombalara bak; sonra da bunların aslının neye dayandığına bak; Yahudi ne demek anlarsın.

Bu kadar mendebur, bu kadar hayattan kopuk, bu kadar insanlık çizgisini zorlamış bir milletin niye böyle olduğunu, bu kadar kötü nasıl olduklarını merak edenlere Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem bakın ne cevap veriyor. Ebu Davud’da hadis-i şerif.

Kardeşlerim,

Cümle çok enteresan. **إِنَّ أَوَّلَ مَا دَخَلَ النَّفْسُ عَلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ** “İsrailoğulları’nda (Yahudiler’de) ilk sökülük şöyle başladı...”

İlk defa Yahudiler, Allah’ın en büyük peygamberlerinden birinin ümmeti oldukları hâlde ve Allah’ın onları âlemlerden üstün tuttuğu, büyük nimetlerle yıllarca yaşadıkları hâlde, firavun gibi bir zalimden kurtarıp mucizeler içinde yaşattığı bir hayata kavuştukları hâlde Yahudiler’de ilk sökülük nasıl başlamış? Bakın ne tarif ediyor sallallahu aleyhi ve sellem. Ve bunu niye anlatıyor? İzaha gerek yok zannediyorum. Niye anlatsın ki? Medine’de bazı çocuklar uyuyamıyordu da rahat uysunlar diye anlatmış olabilir mi? Çocuk hikâyesi mi bu?

İsrailoğulları’nın Lanetlenmelerinin Sebebi

Buyuruyor ki: “İlk sökülük şöyle başladı: Yahudiler’de takva insanlar vardı.” Yani Allah’tan korkarak yaşıyorlardı. Havraya gidip ibadetlerini yapıyorlardı. “Bir iki yanlış iş yapanlar oldu.” Mesela; içlerinden alkol kullanan çıktı ama sökülük o alkolle başlamadı. “İlk yanlışları yapanlar, haramları işleyenler oldu. O takvalı, iyi insanlar ibadet yapmak için havraya giderken yolda baktılar ki filanca haram işliyor. ‘Ne yapıyorsun sen burada! Haram yapıyorsun. Allah’tan kork!’ dediler onlara. ‘Bu günahdır, sakın böyle yapma. Musa bize ne demişti? Sen iyi bir Yahudi’sin, niye böyle yapıyorsun?’ dediler” diyor ama sökülük böyle başladı. Nasıl başlamış böyle?

“Öbür gün aynı şekilde havrasına giderken adamın aynı işi yaptığını görmüş. ‘Bu zaten sözümü dinlemiyor, Allah belasını verir’ deyip gitmiş.” Sökülük böylece başlamış.

Allah, onların peygamberini Firavun gibi bir despota ömür boyu görevli göndermişti. Firavuna gidip yumuşak dille konuşmakla emredilmiş bir peygamberin ümmetinden, takvalı ve iyi bir Yahudi, “Bu dün benim sözümü dinlemedi, bu adamda akıl yok zaten. Allah belasını verecek” deyip ibadetine gitmiş. Sökülük başlamış böylece. Şeytan bakmış ki bunlarda direnç yok, bu iş tamam. Üçüncü gün ne olmuş ama: “Bu içtiğin nedir yahu, ne içiyorsun, tatlı bir şey mi?” demiş. Bitmiş hayatı.

Peygamber aleyhisselam Efendimiz buyuruyor ki: “Onlar bu mantığı kabullenince -yani ‘zaten bunlar benim sözümü dinlemiyor’ deyince- Allah onları vurdu kırdı, parça parça oldular.”

لُعِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ

İsrailoğulları'nın lanetli bir mahlûk olmalarının başlangıcı böyle olmuş. Çünkü onlar, firavunun bütün bilinmiş zulümlerine rağmen karşısında tebliğ için gönderilmiş bir peygambere iman ettikleri hâlde o peygamberin firavuna gönderiliş heyecanını ve sürekliliğini taşıyamadılar.

Kardeşlerim,

Şimdi biz, Musa aleyhisselam ve Yahudiler'den; bu iki örnekten, Taha suresinden ve Ebu Davud'dan bu nakli yaptıktan sonra "Müminler olarak biz birbirimizin yamasıyız, söküğümüzü ve yırtığımızı tamamlarız, birbirimizin payandasıyız" diyoruz ya, işte hayat nerdeyse bu kural ordadır. Eğer evde, hanımda bir sorun varsa erkek onun savcısı değil yaması olmak zorundadır. Erkekte bir sorun varsa kadın, kocasının savcısı, avukatı veya yargıcı değil yaması olacak; kocasını yamalayacak.

Biz ümmet-i Muhammed'iz. İsrailoğulları'ndan olsaydık "Allah'ın belası, boşan gitsin bundan!" derdik. Sonra da üzerimize lanetler yağdı. Biz ümmet-i Muhammed'iz. Kendi söküğümüzü diker, onu çıplak bırakmamaya çalışırız. Gömleğimizi ikiye böler, ikiye böldüğümüz gömleğimizin yarısını, onun gömleğinin yırtığının yaması yaparız.

Mümin Olmak Yama Olmayı Gerektirir

Sadece Afrika'da aç çocuklar için değil, imanı aç kalmış yavrularımız için de, huzuru dağılmış ailelerimiz için de mantığımız böyledir. Moleküllerine kadar bölünmüş ailen varken Afrika'ya sadaka göndererek kendini avutamazsın. Bunun bir tuzak olduğunu anlamalısın. Afrika'nın aç çocuklarıyla ilgileneceğin kadar toklukta kudurmuş çocuklarıyla ilgilenen daha iyi olurdu. Çünkü biz ümmet-i Muhammed'iz, aleyhissalatu vesselam.

Biz bunu yaparken, yani eşimize "Yapma tatlım. Bu uymadı..." diye iki bin-üç bin defa her sene nasihat ederken ve bunu da taş olsaydı çatlardı, o kadar büyük bir sabırla karşılarken, babamızın hayrına da yapmayız. "Süper bir adam. Maşallah!" densin diye de yapmayız. Kendime bir eş daha bulduğum zaman makul gerekçelerim olsun diye alt yapı malzemesi olarak da yapmam. Niye yaparım? "Mümin olmam bunu gerektiriyor" diye yaparım; çünkü Müslümanlık budur. Yama olmayı kabul etmektir.

Celil bin Abdullah radiyallahu anh, Buharî ve Müslim'in rivayet ettiği bir hadis-i şerif naklediyor. Kendisine ait bir hatıra: "Müslüman olmak için Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemine önüne geldim. Dedim ki: 'Ya Resûlallah! Ben Müslüman oluyorum' Müslüman olmak için bana üç şart koştu."

Camiye gelenlere namaz kıldırmanın imamı ile mahallesindeki bütün Allah kullarının imamı arasındaki farkı Celil bin Abdullah tarif ediyor: "Resûlullah bana dedi ki: 'Namaz kılacaksın, zekât vereceksin ve bütün Müslüman kardeşlerine nasihat edip yardım edeceksin. Tamam mı?' Peki ya Resûlallah dedim. 'Şimdi Müslüman'sın, uzat elini bakayım' buyurdu."

Sayma bilenler sayınsınlar. Birinci namaz, ikinci zekât, üçüncü oruç değil; yanlış saydık. Üç: Her Müslüman'a nasihat etmek. Peki... İslam'ın beş şartından biri değil bu? Sayılmayı gerektirecek kadar bilinmemiş değil de onun için sayılmadı.

Müslüman Müslüman'ın yaması olmadıkça toplum Müslüman olmaz ki, sen o toplumda toplanıp cuma namazı kılasın. Bir imamın arkasında cuma namazı kılınabilecek toplum; birbirine kenetlenmiş, birbirinin yaması ve payandası olmayı pratik hâlde getirmiş ümmet-i Muhammed toplumdur.

İsrailoğulları'ndaki mantık; bir sepet yiyecek al, bir dağa git, yetmiş sene ibadet et mantığıdır. İsrailoğulları'nın farkıyla ümmet-i Muhammed aleyhissalatu vesselamın Medine'de kurduğu insanlık medeniyetinin farkı budur.

Kardeşlerim,

Biz, Celil bin Abdullah'ın nasıl Müslüman olduğunu düşünüp Müslümanlığımızı nasıl yaşadığımıza, çocuklarımıza bile üç kere nasihat etmeyi beceremediğimize, "İki kere söyledik, bunların taktığı yok" deyip o lanetlenmiş İsrailoğulları'nın hatasına düşmeye doğru koştuğumuza bakalım.

Biz insanlık medeniyetiyiz. Medine'de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem insanlığın köklerini saldı. Medeniyet kurdu. Onun için adı Medine oldu. Medeniyet kurdu, o medeniyetine öyle bir insanlık hukuku getirdi ki "Birleştirilmiş Milletler, İnsan Hakları Evrensel Beyanname" diye bir bildiri yayınladığında, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem "Müminin mümin üzerinde altı hakkı vardır" deyip müminleri birbirine kenetlediği zamandan tam bin üç yüz doksan sene geçmişti.

İslam medeniyettir. Medeniyet, forslu giyinmek demek değildir; bütün insanların birbirine kenetlenip şehir oluşturdıkları ve medeniyet kurdukları kültürün adıdır.

Sorunlu İnsanlar da Bizimdir

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, "Müslüman'ın Müslüman üzerinde altı hakkı vardır" diye buyurduğu zaman, selam vermeyi yasal zorunluluk hâline getirmişti. Müslüman, onu evine muhabbet etmek veya çay içmek için çağırdığında gitmeyi yasal zorunluluk hâline getirdi. "Seni çay içmeye çağırana gideceksin" dedi. Bir Müslüman, "Şu konuda bilgiye ihtiyacım var" deyip söküğünü dikmen için senden yardım veya nasihat istediği zaman nasihat edeceksin. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, "Din nasihattir, din nasihattir, din nasihattir" diye üç defa vurguladı.

"Din nasihattir" diyen bir Peygamber'in ümmeti olduğumuz hâlde beş aydır kurdukları yuvalarda geçinemeyen erkek ve kadını; psikologlara ve aile danışmanlarına muhtaç hâle getirmiş büyüklerimiz, sadece kurban bayramında yedi hissedenden birine hissedar olup kurban kestikleri için süper Müslümanlar olarak mahşerde dirileceklerini zannediyorlarsa, insan hakları suçlusu olarak dirileceklerini şimdiden bilmelidirler. Kaynanasıyla, görüncesiyle, geliniyle, baldızıyla, eniştesiyle, dayısıyla, babasıyla, kayınbabasıyla; herkes bunu bilmelidir.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, birleştirilmiş milletlerden bin dört yüz sene önce kurduğu medeniyette **وَ إِذَا اسْتَنْصَحَكَ فَانصَحْ** "Müslüman kardeşin yardıma muhtaç olduğu zaman, söze veya nasihate muhtaç olduğu zaman onu karşına alıp nasihat etmen, hak hukuk konusudur" diye Medine'de ilan etmişti.

Medeniyetten konuşuyoruz. "Din nasihattir" diyen bir Peygamber'in ümmeti olarak biz, sorunlu insanları başkalarına savdık.

Kardeşlerim,

Ölen insanlara "Şefaate ya Resûlallah!" diye bağırarak kolay ama bir Peygamber düşünün, hapşırması birisine dönüp "Üstüme sıçrattı mı? Yok canım, iyi" deyip seni göndermiyor. Hapşırma vücut içerisinde bir aktivite işaretidir. Grip olmuş olabilir, hastalık belirtisi olabilir. **اللَّهُ يَرْحَمُكَ** diyeceksin diyor.

Şu topluma, şu medeniyete bak. Şu yamaya bak, yamanın büyüklüğüne bak; elbiseden büyük mübarek. El-âlemin adamı, tanıdığım değil, bir şeyim değil. Yolda giderken adam hapşırıyor, belki de

mendili bile çıkarmadı, tükürüğü üzerimize geldi. Dön, **يَرْحَمُكَ اللَّهُ** “Aman Allah seni muhafaza buyursun, aman hasta olmayasın” de diyor. Araba ezmiş bir adam için 112’yi arayıp yardım çağırıyorsun değil, bunu gâvur da yapar çünkü aksi takdirde trafik kapanıyor. Kâfir arayıp yardım çağırandır ama mümin, yetmiş sene ibadet etmek için dağlara çekilmiş adam değil, **يَرْحَمُكَ اللَّهُ** diyebilmek için belki de hasta arayan adamdır. Çünkü onun Peygamber’i bunu, insan hakları maddesi olarak önümüze koymuştur.

Hasta bir mümini ziyaret etmelisin. Etmezsen Allah’ın bunu sana hak olarak arayacağını haber vermişti. “Mümin öldü gitti, iyi adamdı” deyip gidemiyorsun. “Onunla mezarındaki toprak kapanıncaya kadar ilgileneceksin, bu insanlık hakkıdır” diyor.

Kardeşlerim,

Bunlar çok güzel öğütler, ancak hacdan gelenlerin yapabileceği tatlı öğütler olarak yapmıyor.

Buharî ve Müslim’in rivayet ettiği yani neredeyse Kur’an ayetlerine yakın derecede güçlü bir bilgiyi buyurun paylaşalım. Enes radiyallahu anh, birleştirilmiş milletlerden önce insan haklarının temel kanunlarını koyan Resûlullah aleyhissalatu vesselamdan haber veriyor.

لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ يُحِبَّ لِأَخِيهِ مَا يُحِبُّ لِنَفْسِهِ Ey ümmet-i Muhammed, Muhammedun Resûlullah diyenler! “Sizden biriniz kendisi için arzu ettiği güzellikleri mümin kardeşi için de arzu etmedikçe iman etmiş olamaz.”

Müslümanlık hacca gitmek kadar, ramazan-ı şerifte oruç tutup iftar vermek kadar “Bu mümin kardeşimizin evinde altı aydır huzur yok. Ha boşandı ha boşanacaklar, biz ise elhamdülillah altmış senedir evimizde huzurla yaşıyoruz. Bu da benim yeğenim, altı aydır bu kadın dayak yiyor. Bu adam kendini balkonda sabahlatıyor. Hanım kalk bakalım gidiyoruz, bunları barıştırmadan biz eve dönmüyoruz. Çünkü biz bu evde kavgalı sabahlamaktan hoşlanmazdık. E Resûlullah aleyhissalatu vesselam diyor ki: ‘Kendi hoşlanmadığınız şeyi mümin kardeşinizden engellemedikçe iman etmiş olmazsınız.’ Sabah namazına nasıl kalkacağız ki biz, üst kattakiler yarın mahkemeye gidecekler...” demektir. Karı koca gidip zili çalarak ‘Selamunaleyküm-aleyküm selam. Biz çay içmeye gelmedik, siz barışıp avukata verdiğiniz dilekçeyi geri almadıkça biz bu evden gitmiyoruz. Çünkü siz kavgalıyken Resûlullah aleyhissalatu vesselam bizim imanımızı kabul etmiyor” demeliyiz.

“Geçen camiden çıkarken tembih etmiştim. Yapma yavrum, pişman olursun demiştim...” Geç bu işleri! Öyle meltemle fırtına olmuyor. “Ya o dilekçeyi yırtarsınız ya da biz bu evde sizinle otururuz” deyip yangın bacayı sarmadan müminler gereğini yapsaydı, şu nasıl iman etmiş olabileceğimizi, nasıl da imanımızın o İsrailoğulları’nın imanı gibi her an delinebilecek bir balon gibi durduğunu tarif eden Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in bu rahmet sözleri sayesinde huzurlu bir toplumumuz olacaktı.

Küskün Eşleri Barıştırmak İnsanlık Değil, Kulluk Görevidir

Biz müminler olarak; eşler olsun, çocuklar olsun, arkadaşlar olsun, hocalar olsun, talebeler olsun, cemaat olsun, yolculuk arkadaşımız olsun; birbirimizle ilgilenirken ve birbirimizin derdini dert edinirken kesinlikle insanî bir görev yapmıyoruz. “Ubudiyet” dediğimiz, “kulluk” dediğimiz, Allah için yapılacak işlerden birini yapıyoruz.

Peygamber’im sallallahu aleyhi ve sellem ne buyuruyor? “Kulunu Allah huzuruna dikecek. Buyuracak ki: ‘Kulum, her şey iyi ama ben hasta olmuşum sen bana gelmemiştin.’ Kul şaşırarak, ‘Ya Rabbi! Sen âlemlerin Rabbisin. Hiç hasta olur musun? Hem ben dünyada nereye gelecektim de seni görecektim?’ Buyuracak ki Allah azze ve celle: ‘Filanca mümin senin mahallende hastaydı, hatırladın mı?’ ‘Evet ya Rabbi.’ ‘Onu ziyarete gitseydin beni orada bulacaktın.’”

Biz birbirimizle ilgilenirken, birbirimize borç verirken, birbirimizin cenazesinde yürürken, birbirimize “Yapma kardeşim” diye nasihat ederken, birimizin çocuğu babasından kopup giderken onu evlatlık gibi alıp düzelinceye kadar bağrımıza bastığımızda, bir mümin kardeşimiz işini bitiremiyor diye mesaiden çıkıp on dakika yükünü taşımak için ona yardıma gittiğimizde insanlık filan yapmıyoruz; kulluk yapıyoruz. Ümmet-i Muhammed’den olmanın farkını gösteriyoruz.

Elhamdülillah, böyle bir Peygamber’in ümmetiyiz. Bu bir kulluktur. Müslüman olma farkıdır. Bu arada her ne kadar insanlık da en mükemmel şekliyle uygulanıyor ise de insanlık bizim için biraz daha aşağılarda kalıyor. Çünkü insanlığın oluşturacağı ödül teşekkürdür. “Sağ olasınız, çok güzel, memnun olduk” gibi ifadelerdir. Sana güzel bir de bronz madalya verirler. Nobel’e de aday gösterilirsin, bitti. Rekorlar kitabına da girdin, hadi o da senin olsun. Kulluğun bedeli ise; Allah’ın Arş’ının gölgesidir.

Kardeşlerim,

Kulluk çetindir. Kulluk kolay değildir. Bu kulluk, böyle konuşup bitirmekle olmuyor. Sabır istiyor, metanet istiyor, direnç istiyor.

Yarın Rabbimizin huzuruna dikildiğimizde kaç kere bize: “Ben kavga ederken sen yoktun orada” deneceğine dikkat edelim. “Ya Rabbi! Sen kiminle kavga edersin ki?” “Filanca mümin eşiyile kavga ediyordu, sen orada olup düzeltebilirdin onu” deneceğini unutmayalım.

Hasta ziyareti, sadece çiçek alıp hastaya giderek daha önce doktorlar sana hangi ilaçları verdiyse onları tarif etmek değildir. Bu sömürüdür, hastalığı sömürmektir. Hastanın evine doluşun, adam dün ameliyat olmuş, bugün orada sen demli çay içiyorsun. Hasta ziyaretine gelmiş(!) Götürdüğün baklavayı da önüne getirdiler, onu da ye. Eh! Zaten geçti gitti hastalık. Bu değil ümmet-i Muhammed kültürü.

Hasta ziyareti; hastanın oğlu, kızı ve çocuğu yanında olmasa bile ona “Bu mümin kardeşim yeterdi bana” dedirtebilmektir. Yalandan “Var mı bir emriniz, yardıma ihtiyacınız var mı?” diyorsun. “E bizi şuraya götür.” “Valla çok işim var, yoksa ben götürürdüm.” Maşallah, maşallah, maşallah! Melekler buna inanmazlar. Böyle şeylere inanmazlar çünkü ibadet böyle olmaz.

Namaz kılacağımız zaman meleklerle “Aslında vaktim olsaydı ne güzel namaz kılardım...” diyor muyuz? Ya kılıyorsun ya kılmıyorsun.

Biz, insanlığımızı bizi yaratan Allah için gösteririz; insanlar görsün diye değil. Ve Müslümanlığımız, sadece camilerde cuma namazı kılmak değildir. Biz, en mükemmel insan örneği olarak her zaman hazır ve teyakkuzda bekleyen kıta gibiyiz. Mümin kardeşimiz ne zaman bizim desteğimize ihtiyaç duyarsa biiznillah oradayız ve karşılığını da asla ondan almayız. Teşekkürüne bile ihtiyacım yoktur. Çünkü biz, ondan teşekkür alıp avans tüketmeyiz; Allah’ın verdiği-vereceği bize yeter.

Namaz niye kıldıysam mümin kardeşime de onun için yalvarır ve rica ederim. Yirmi senedir kılıyorum, kaç kere namazdan bıktım? Kaçınıcı namazda “Yeter, kıl kıl bitmiyor” dedim? Böyle bir şey dedim mi hiç? Nasihatten de bıkmam. “Yeter be, her sabah kalkıyoruz” dedim mi? “Her gün de aynı sözleri söylüyorum” da demem çünkü onu da Allah için yapıyorum, bunu da Allah için yapıyorum.

Ben Allah için yaptığım bir şeyi kulun terazisiyle tartmam, tartmam. Gökleri kuyumcu terazisi tartar mıymış?

Kardeşlerim,

Biz mminiz. Elhamdülillah, mmet-i Muhammed mminiyiz. Bizim kalitemiz var. Medine standartlarına sahibiz. Bu standartları geriye çekemeyiz. Kardeşlerimizle ilgilenmek, eşimize sabretmek, çocuğumuzu ben ölmeden veya o ölmeden bir bebek gibi kabul edip büytmek; Medine standardıdır. Bu standardı geri çeken, Mslmanlığından geri gelir. Biz ise o standardı yakalamak için koşuyoruz. Ömrümüzün sonuna kadar da koşacağız inşallah.

Hamdele-salvele.